

lem, hvor man skal begjære Pas og hvor man ikke skal begjære det, navnlig med Hensyn til den Usikkerhed, som det identivis kan foranledige, naar man møder i Landet visse Arter af Reisende, som kunne bringe, jeg vil ikke sige Farer, men Byrde med sig, saa maatte man gaae frem paa den Maade, at man gjorde Forskjel mellem dem; der komme fra Søfiden, og dem, der komme fra Landfiden, idet Landbe-grænsningen uægtelig giver langt mere Anledning og langt større Værdighed for Personer af maabelig Bestaafenhed til at indsnige sig her i Landet, end Søveien fra de fleste Steder. — her er jo ikke Tale om de Kyster, der ligge ligeoverfor, thi derfra behøves jo intet Pas. — fordi Betalingen af en ikke ringe Overfartsudgift allerede er en Hindring for de meest Byrdefulde Personer fra at snige sig ind i Landet. Skulde man altsaa komme til at gjøre nogen Forskjel, saa troer jeg, man foreløbig skulde være bleven staaende ved den, at man paa Landgrænsen krævede Pas for de Lande, som ikke indbrømme, at Undersaatter her fra Landet reise der uden Pas, men at vi derimod fra Søfiden kunne lade komme, hvem det skulde være. Det skal imidlertid ikke være min Sag at behyrde Loven med en saadan Forandring. — Med Hensyn til hvad den ærede første Læser anførte angaaende Udtrykket „hjemmehørende“ og den Tilspøining, han i saa Henseende foreslog, saa troer jeg, han har fuldkommen Ret, den er efter min Mening næsten uundværlig, og om den endog skulde have tilfølgelse, at Loven skulde gaae tilbage til det andet Thing, mener jeg dog, den bør indføres; jeg troer ikke, at Loven vil kunne bruges og forstaaes saaledes, som den her er affattet. — Hvad der egentlig bragte mig til at begjære Ordet, var, at jeg ønskede at høre en Udtalelse fra den ærede Minister om, hvad han egentlig forstaaer ved den Forandring, der er foregaaet, idet man har forandret „Kongeriget“ i § 2 til „Landet“; om man derved har tænkt sig at give denne Lov et større Omraade, end den havde, da den kom fra Regjeringen, eller om den derved beholder det samme Omraade. Dersom man skulde have tænkt sig, at give denne Lov et større Omraade, saa forekommer det mig, at være ubetænkt, og saa vil jeg foreslaae Ordet „Kongeriget“ ind-

sat igjen; dersom det derimod blot er en Forandring, man har gjort, fordi der i den 1ste Paragraph staaer „Landet“ og man synes, det skulde staae det Samme i den 2den Paragraph, saa vil jeg foreslaae, at vi hellere sætte „Kongeriget“ i den 1ste Paragraph; thi dette Ord kan ikke misforstaaes; det viser tydeligt, at vi blive indenfor vor Lovgivnings Omraade og ikke forsøge igjennem en saadan lille Paslov at udvide det; vi vinde ikke Noget derved. Dersom det imidlertid ikke er Grunde af en anden Art, dersom den ærede Minister har den fuldeste Overthyndning om, at „Landet“ og „Kongeriget“ her bethyder det Samme, og at denne Lov ikke kan faae den allerringeste Udstrækning udover Kongerigets Grænse ved den Forandring, der her er foregaaet, skal jeg ogsaa være tilfreds dermed, men jeg ønskede gjerne af den ærede Minister at høre en positiv Ytring om, at den Forandring, der er foregaaet, ved at man istedetfor „Kongeriget“ har indsat „Landet“ i § 2; ikke paa nogen Maade kan indholde Paastand om, at udvide denne Lovs Omraade udover Kongerigets, det vil sige, vor Lovgivningsmyndigheds Begrænsning.

Justitsministeren: Jeg kan ikke med den sidste ærede Læser være enig i, at det skulde være hensigtsmæssigt at foretage den Forandring i Lovudkastets første Paragraph med Hensyn til Ordene „hjemmehørende“, som blev foreslaaet af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 5te Valgkreds (E. Rimestad). Naar man troer, at fordi man bruger Udtrykket „hjemmehørende“, de omhandlede Lande skulde paadrage sig de Ulemper, som den sidstnævnte ærede Rigsdagsmand antydede, troer jeg, man tager feil, og jeg vilde ikke kunne tænke mig noget mere Arimeligt, end om der skulde være Tale om en saadan Undersøgelse, en saadan Inquisition som den, den samme ærede Rigsdagsmand meente maatte foregaae for at faae det bragt paa det Reue, om den Paagjældende var hjemmehørende i Sverrig, Norge eller Storbritannien. Jeg troer, at man i den Henseende let vil komme til at blive staaende ved den samme Fremgangsmaade, som følges med Hensyn til en ældre engelsk Act af lignende Art, der forøvrigt ikke er bleven gjenneført i en